

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobkyně: **D. T.**, bytem, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám.
449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.12.2017, č.j. JMK 173040/2017, sp.zn. S-
JMK 61805/2016/OD/Ib

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žaloba žalobkyně směřuje proti rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice ze dne 23.3.2016, č.j. OSDD/68443/2015-9, jímž byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 125f zák.č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), kterého se měla podle výroku rozhodnutí I. stupně dopustit tím, že „*jako provozovatel vozidla R.Z.:*

.... v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovené tímto zákonem. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 28.9.2015 v 09:30 hod. v Židlochovicích na ul. Nádražní 733 neustanovený řidič vozidla R.Z.: překročil nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/hod. v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. jel rychlostí 62 km/hod., resp. 59 km/hod. (dle toleranční odchylky měření 3 km/hod., viz. evropská směrnice č. 75/443/VHS a zák.č. 505/1990 Sb., o metrologii)“. Za to mu byla uložena pokuta 1 500 Kč a náklady řízení 1 000 Kč.

2. Žalobní námitky žalobce proti uvedenému rozhodnutí jsou následující:

Prekluse

3. Žalobce nejprve namítá, že ke dni 23.3.2017, čj. rok od vydání rozhodnutí I. stupně došlo k prekluzi dle § 30 odst. 1 ve spojení s § 32 odst. 2 písm. b) zák.č. 250/2016 Sb. Ust. § 112 odst. 2 téhož zákona nelze aplikovat, neboť je pro zjevný rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

Nedostatek důvodů a měření rychlosti

4. Žalobce dále namítá, že rozhodnutí I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán nijak nepopsal způsob, jakým hodnotil jednotlivé důkazy, tedy nepopsal, jaké konkrétní skutečnosti zjistil z jakého podkladu rozhodnutí a dále, jakým způsobem. Současně měl správní orgán popsat, jak ohodnotí provedené důkazy jednotlivě, ve vzájemných souvislostech, a také jako celek.
5. Správní orgán učinil pouze tzv. souhrnné zjištění, tedy učinil výčet podkladů rozhodnutí, načež uvedl souhrn všech skutečností, který z výčtu podkladů souhrnně dovodil. Takový způsob „popisu“ hodnocení důkazů rozhodnutí nelze považovat za dostatečný, neboť při hodnocení důkazů je správní orgán povinen zabývat se jeho závažností, zákonností, pravdivostí a věrohodností, jakož je povinen popsat i své úvahy o tom, jak při provádění dokazování z jednotlivých důkazních pramenů získal jaké konkrétní důkazy (tj. pro věc relevantní skutečnosti) a jak jednotlivé důkazy posuzoval též ve vzájemných souvislostech. Nic takového se z rozhodnutí I. stupně nepodává a provedené hodnocení důkazů – pokud k němu vůbec došlo – se proto žalobci neví jako nepřezkoumatelné.
6. Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí I. stupně je zcela zjevně toliko vyplněnou šablonou a nikoliv výsledkem myšlenkové rozhodovací činnosti.
7. Žalobce rovně namítá, že správní orgán dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že bylo měření rychlosti provedeno tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (dále „automat“), ačkoliv se jedná o znak

dané skutkové podstaty, a tedy by se touto otázkou měl správní orgán zabývat a naplnění tohoto znaku prokázat.

8. Jedná se nadto o neurčitý právní pojem, jehož aplikace by měla být zvlášť podrobně zdůvodněna. Parametry rychloměrů a způsob jejich fungování dále není obecně známou skutečností a je proto nutné jej prokazovat. Jinými slovy nelze *a priori* vycházet z toho, že použitý rychloměr je tzv. automatem, neboť toto není notorií, a s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* je nutné presumovat opak. Správní orgán však bez dalšího uvedl, že se jednalo o „automat“, a tento závěr je tak nesporně nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jakož i neprokázaný.
9. Správní orgán rovněž zcela pominul skutečnost, že jedním ze znaků dané skutkové podstaty je též to, že porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Správní orgán však tento znak dané podstaty zcela ignoroval, a nijak jeho naplnění neprokazoval a ani neodůvodnil. Jedná se tak opět o důvod nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti. Jedná se o § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona.
10. Správní orgán se ve svém rozhodnutí nijak nezabýval ani podmínkami měření rychlosti, tj. zejména podmínkami uvedeným v § 79a silničního zákona, neboť nijak neřešil účel měření, zda bylo měření provedeno v součinnosti s Policií ČR, a dále, zda bylo provedeno na úseku určeném Policií ČR, jedná se tak opět o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
11. Správní orgán se však nezabýval ani tím, zda měření provedl oprávněný subjekt, a zda byl dodržen požadavek v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii (pokud se tedy skutečně jedná o tzv. automat, jedná se nepochybně současně i o stálý automatický technický systém, o jehož zřízení je nutné veřejnost vhodným způsobem informovat).
12. Rovněž pak dále poukazuje na to, že správní orgán neprokázal a neřešil ani to, zda místo, kde byla měřena rychlost, bylo označeno příslušnými dopravními značkami, tj. značkou „Měření rychlosti“ (č. IP 31a), která označuje začátek úseku měření rychlosti jízdy obecní policií, a značkou „Konec měření rychlosti“ (č. IP 31b), která označuje konec úseku měření rychlosti jízdy obecní policií [srov. § 12 odst. 1 písm. oo) a pp) vyhlášky č. 30/2001 Sb.].
13. Povinnost obecní policie užívat těchto značek vyplývá jak ze samotné existence těchto značek v předmětné vyhlášce, tak právě i z § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, podle kterého je obecní policie povinna vhodným způsobem uveřejnit informace o zřízení stálého automatického technického systému. Pokud takovým systémem je rychloměr, kterým obecní policie provádí měření rychlosti, je nasnadě, že takovým vhodným způsobem je právě umístění dopravních značek, které podle vyhlášky Ministerstva dopravy označují úsek měření rychlosti obecní policií.
14. Jelikož se správní orgán touto podmínkou měření rychlosti obecní policií vůbec nezabýval, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, a jelikož tuto podmínku neprokázal, je jeho rozhodnutí nezákonné.

15. Žalobce nadto namítá, že je zcela zřejmé, že úsek těmito značkami označen nebyl, a je tedy zřejmé, že měření bylo provedeno nezákonně, a je tak nutné dovodit, že překročení rychlosti nebylo zákonným způsobem prokázáno, neboť jediný důkaz o rychlosti je nepoužitelný, neboť byl získán v rozporu s právními předpisy.
16. Dále žalobce namítá, že jeho zástupci se nepodařilo v právním řádu nalézt právní základ pro skrytý výkon pravomoci obecní policie měřit rychlost podle § 79a silničního zákona. Obecně přitom platí, že výkon pravomoci musí být vykonáván transparentně, s vědomím dotčené osoby. Výjimka musí výslovně vyplývat ze zákona, jak to např. činí trestní řád ve vztahu k pravomoci Policie ČR sledovat osoby a věci podle § 158d skrytým způsobem.
17. Obdobné zmocnění ke skrytému měření rychlosti obecní či státní policií však neexistuje, a je tak nutné dovodit, že měření rychlosti prováděné skrytým způsobem, tedy způsobem, kdy řidič není prokazatelně o možném změření informován, je postupem *ultra vires*.
18. A to nejen po formální stránce věci, ale též v materiálním smyslu, neboť zákonem předvídaný účel měření (zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy prevence) je podstatně více naplňován tehdy, je-li měření prováděno viditelně, neboť v takovém případě zpomalí asi každý řidič, zatímco v případě, že je měření prováděno utajeně, sice asi nakonec poputuje do obecního rozpočtu více financí z určených částek a pokut, nicméně jediný podle zákona legitimní účel měření rychlosti je definován jasně - a velmi odlišně (nikoliv jako zdroj příjmů obce, ale jako nástroj ke zvýšení bezpečnosti provozu).
19. Je tedy nutné dovodit procesní nepoužitelnost důkazu, který byl získán v rozporu s právními předpisy, tedy nelze přistoupit na to, aby byl jako důkaz užit záznam o měření rychlosti, který byl v rozporu s ústavním pořádkem proveden skrytým způsobem.
20. Správní orgán dále neodůvodnil ani závěr, že v případě žalobce se nevyskytly žádné významné okolnosti, které by vedly k tomu, že by nebyla naplněna materiální stránka správního deliktu. Správní orgán toto pouze konstatoval, aniž se zabýval konkrétními okolnostmi daného případu, a místo skutečné úvahy se tak podle názoru žalobce jedná pouze o obecnou floskuli, kterou oprávněná úřední osoba (resp. správní orgán) užívá v každém rozhodnutí ve věci správního deliktu provozovatele vozidla, což bude soudu jistě známo z úřední činnosti.
21. Ostatně celé rozhodnutí prvního stupně trpí zjevnou šablonovitostí, žalobce tedy vyslovuje domněnku, že rozhodnutí prvního stupně je pouze šablonou, kterou oprávněná úřední osoba vyplnila o identifikační údaje žalobce a obsahu spisu, a zbytek rozhodnutí je totožný, jako v dalších případech, které rozhoduje stejná oprávněná úřední osoba. I toto bude dle názoru žalobce soudu dobře známo z vlastní úřední činnosti, případně žalobce navrhuje provést jako důkaz rozhodnutí

příslušné oprávněné úřední osoby vydaná za 3 měsíce před vydáním rozhodnutí prvního stupně.

22. Žalobce rovněž namítá, že ověřovací list k použitým rychloměrům byl vydán v rozporu s právními předpisy, neboť rychloměry ve všech případech ověřoval jejich výrobce, což je v rozporu s § 14 správního řádu, neboť ve věci tak rozhodovala osoba, která měla přímý ekonomický zájem na tom rychloměru ověření udělit, neboť pokud by rychloměru ověření RAMET a.s. neudělil, způsobil by si tím ekonomickou škodu, neboť neověřený rychloměr je neprodejný. Situace, kdy výrobce (a často současně i vlastník) rychloměru tento rychloměr ověřuje, je nepřípustná i z hlediska obecně právní zásady *nemo iudex in causa sua*. Žalobce z tohoto důvodu navrhuje zrušení předmětného ověřovacího listu v přezkumném řízení.
23. Dále namítal, že žalovaný se dopustil nesprávného právního posouzení, neboť došel k chybnému závěru, že zák.č. 250/2016 Sb. pro žalobce není příznivější. Tento zákon je však příznivější (a tedy měl být aplikován) již z toho důvodu, že umožňuje správnímu orgánu jít při výměře sankce pod spodní hranici sankční sazby. Žalobce tedy namítá, že byl porušen čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, neboť nebyl aplikován takový právní předpis, který je pro něj nejpríznivější.

Vady výroku

24. Dále žalobce namítá, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Předně se jedná o ust. § 125e odst. 2 silničního zákona, který obsahuje zákonná kritéria pro výměru pokuty, a nepochybně se tak jedná o ustanovení, podle kterého bylo (resp. mělo být) rozhodováno (toto ustanovení nadto absentuje zcela i v odůvodnění).
25. Dále namítá, že z výroku nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv, ačkoliv právě absence nehody je znakem dané skutkové podstaty dle § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona. Popis skutku ve výroku tedy neumožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť neobsahuje všechny znaky dané skutkové podstaty.
26. Z výroku rovněž není patrné, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy dle 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona (dále jen „automat“), neboť z výroku (a ostatně ani z odůvodnění) není patrný typ rychloměru, kterým bylo měřeno. Na základě údajů obsažených ve výroku tak nelze dovodit, zda došlo k naplnění všech znaků dané skutkové podstaty. Obecné tvrzení, že se o automat jednalo, nepostačuje, ale je nutné trvat na tom, aby byl již ve výroku uveden typ přístroje, který byl užit, aby bylo možné již na základě údajů ve výroku uvážit, zda se o automat jednalo či nikoliv.

27. Dále namítá, že správní orgán neoprávněně ve výroku konstatuje, že došlo ke spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, neboť nic takového mu nepřísluší v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla konstatovat. Předmětem tohoto řízení je pochopitelně pouze tento správní delikt, který sice musí vykazovat znaky přestupku, nicméně je nutné mezi nimi rozlišovat, neboť u přestupku je nutné zjistit řidiče a prokázat mj. vůbec jeho způsobilost být pachatelem a také jeho zavinění.
28. Správní orgán měl naopak ve výroku konstatovat, že projednávaný skutek vykazuje znaky určitého přestupku, to však ve výroku nekonstatuje.

Zavinění

29. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod platí: *„Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.“*
30. Podle § 112 odst. 1 zák.č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízeních o nich (dále jen „přestupkový zákon“) platí: *„Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.“* Tento zákon nabyl účinnosti dne 1.7.2017.
31. Podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona pak platí: *„K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“*
32. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1.7.2017 do 13.7.2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13.7.2017 nabyl účinnosti zák.č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.
33. Žalobce z toho s ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius* dovozuje, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1. do 13. července 2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť velmi zásadně omezuje jeho odpovědnost. Retroaktivitu *in mitius* je přitom povinen respektovat také soud, ačkoliv ke změně došlo po právní moci napadených rozhodnutí.
34. K odstranění zavinění ze skutkové podstaty daného přestupku tedy došlo zák.č. 183/2017 Sb. kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o

odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, které nabylo platnosti dne 28.6.2017.

35. Je pak sice pravdou, že v čl. CCLVII tohoto zákona je uvedeno: „*Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 2017.*“ Takové určení účinnosti právního předpisu je však v rozporu s § 3 odst. 3 zák.č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv: „*Pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení.*“
36. Z uvedeného ustanovení lze dovodit, že pokud je vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s předepsanými pravidly, nabude zákon účinnosti podle obecné úpravy, a tedy 15. dnem od vyhlášení zákona.
37. K nezákonnému určení účinnosti zákona tedy nelze přihlížet a je nutné dovodit, že účinnosti mohl tento zákon nabýt nejdříve 15. den po jeho vyhlášení, tj. 13.7.2017, protože pokud byla příslušná částka Sbírky zákonů rozeslána teprve dne 28.6.2017, nemohl zák.č. 183/2017 Sb. nabýt účinnosti ke dni 1.7.2017, jelikož by ze zákonné legisvakační 15ti denní lhůty uplynuly pouze dva dny.
38. Zákon sice připouští výjimku, ale pouze v případě, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nicméně nic takového nebylo zákonodárcem tvrzeno nebo snad prokázáno, a nelze proto tuto výjimku aplikovat.
39. Žalobce proto požaduje, aby byla napadená rozhodnutí zrušena, a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci které bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění.
40. Žalobce totiž současně odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit (resp. dodržel potřebnou míru opatrnosti), a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží. Nelze též přehlédnout, že forma zavinění absentuje i ve výroku a správní orgán se touto otázkou nijak nezabýval.

Protiústavnost

41. Přenesení odpovědnosti za porušení pravidel provozu na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla je pak podle setrvalého názoru zástupce žalobce v rozporu s ústavním pořádkem. Pokud veřejná moc neumí (anebo nechce) odsoudit a potrestat skutečného pachatele, nemůže vycházet ze zásady „lépe, když bude potrestán někdo, byť nevinný, než nikdo.“ Je obecně uznávanou zásadou

trestního práva, že za protiprávní čin nese následky jeho pachatel (zásada subjektivní odpovědnosti).

42. V určitých případech je i podle názoru žalobce možné využít objektivní odpovědnost, jedná se však o výjimečné případy, kdy je chráněn závažný veřejný zájem, např. ochrana životního prostředí před úniky toxických látek z provozů apod. Příslušná zákonná úprava pak současně musí být proporcionální.
43. Skutkovou podstatou § 125f silničního zákona přitom má být chráněna bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Touto skutkovou podstatou však zřetelně není (a ani nemůže být) ochráněn tento závažný veřejný zájem, neboť pokud provozovatel vozidla uhradí pokutu za přestupek dle § 125f silničního zákona, může se jednat o dvě situace, a totiž, že provozovatel byl pachatelem přestupku, nebo jím nebyl.
44. Pokud provozovatel vozidla nebyl pachatelem přestupku, uložená sankce nebude mít na pachatele přestupku žádný relevantní efekt. Lze samozřejmě (nepodloženě) tvrdit, že provozovatel již nadále nebude této osobě vozidlo půjčovat. Taková představa je však podle názoru zástupce žalobce naivní. Navíc si v takovém případě může pachatel nejspíše půjčit vozidlo od někoho jiného, nebo jezdit ve vozidle vlastním.
45. Pokud provozovatel vozidla byl současně i řidičem, uhradí sice pokutu, vyhne se tím však případnému bodovému hodnocení a záznamu v EKR. Zavedení skutkové podstaty 125f silničního zákona tedy mohlo mít spíše negativní než pozitivní efekt na stav bezpečnosti a respektování dopravních pravidel na českých silnicích, neboť řidičům umožňuje vyhýbat se odpovědnosti za jejich protiprávní jednání, a to ať už jsou současně provozovatelem vozidla nebo nikoliv.
46. Žalobce tedy namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
47. Tato úprava totiž nemůže projít testem proporcionality, neboť nesplňuje ani kritérium vhodnosti, neboť zvolená právní úprava nevede k bezpečnějšímu provozu na pozemních komunikacích, jelikož skutečný pachatel přestupku (řidič) z řízení o přestupku podle § 125f silničního zákona vždy vyjde jako vítěz, a skutečný dopad na bezpečnost provozu je tak nulový (či spíše negativní).
48. Tato skutková podstata tedy „pouze“ správním orgánům podstatně zlehčuje stíhání bagatelních přestupků, protože bez legitimního důvodu přenáší odpovědnost z údajně těžce zjištělného skutečného pachatele na nevinného, avšak lehce zjištělného provozovatele vozidla, který údajně ani nemá možnost se liberovat podle § 21 zák.č. 250/2016 Sb., resp. podle § 125e odst. 5 silničního zákona ve znění před 1.7.2017.

49. Podle názoru žalobce je přitom absolutní odpovědnost na místě nikoliv v případě drobných přestupků, u kterých ani nesmí dojít k žádnému následku [§ 125f odst. 2 písm. c) zák.č. 361/2000 Sb.], bude se tedy vždy jednat o případy bagatelní, ale např. v případě provozu elektrárny, chemického provozu apod. Nelze přitom přehlédnout, že i v případě škody způsobené provozem zvláště nebezpečným umožňuje zákonodárce provozovateli liberaci (§ 2925 odst. 1 o.z.), a to např. tím, že škodu způsobilo neodvratitelné jednání třetí osoby. Je tedy zřejmé, že přestupek provozovatele vozidla je zjevným excesem zákonodárce.
50. Ztotožnit se lze také s usnesením Senátu, ve kterém tento vyjádřil názor zpochybňující ústavní konformnost předmětné novely zákona o provozu na pozemních komunikacích *„Zákon neodpovídá jednomu z principů trestního práva obecně, tj. neodvratnosti sankce za spáchaný delikt. Sankce (pokuta) uložená provozovateli vozidla v rozporu s výše uvedeným principem nepostihne pachatele deliktu, nýbrž přenáší odpovědnost na osobu odlišnou od pachatele, jejíž zjištění je pro správní orgán snadnější.“*
51. Ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona rovněž zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla není schopen zabránit tomu, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Po provozovateli vozidla je tedy požadováno nesplnitelné jednání, což je v rozporu s obecnými právními zásadami.
52. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno).
53. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.
54. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání *a per analogiam* i trestání správního, presumpcí nevinu, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.
55. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona. Žalobce má proto za to, že aplikací ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

56. Nelze též přehlédnout, že existenci této skutkové podstaty je popíráno ústavní právo odepřít výpověď, pokud by tím vyslýchaná osoba vystavila nebezpečí trestního stíhání sebe nebo osobu blízkou. Nejčastěji přitom dochází k situaci, jako v tomto případě, kdy vozidlo řídí provozovatel osobně, nebo osoba jemu blízká. Provozovatel přitom má omezené množství možností. Buď může popravdě sdělit, že vozidlo řídil on nebo osoba blízká, na základě tohoto sdělení však hrozí takové osobě zahájení sankčního řízení.
57. Pokud provozovatel vozidla takové sdělení odepře, je následně zahájeno řízení o správním deliktu s ním. Provozovatel vozidla je tedy pokutován v podstatě za to, že se odepřel přiznat, (což je v rozporu se zákazem donucování k sebeobviňování), nebo případně, že odepřel podat výpověď, která by ohrozila jemu osobu blízkou.
58. Dále poukazuje na to, že Krajský soud v Ostravě podal návrh na zrušení patřičných ustanovení silničního zákona k Ústavnímu soudu ČR. Navrhoval proto, aby soud toto řízení do vyřízení předmětného návrhu přerušil.
59. Žalobce současně zastává názor, že minimálně zák.č. 250/2016 Sb., je pro něj příznivější, a tedy měl být správními orgány užit při rozhodování jeho věci. Tento zákon totiž mj. umožňuje jít při výměře sankce pod spodní hranici sankční sazby, nebo zakotvuje polehčující okolnosti atp.

Diskriminace

60. Žalobce dále namítá, že při řešení přestupků dle § 125f silničního zákona dochází v ČR (a tedy nepochybně i u správního orgánu) dlouhodobě a ve velkém rozsahu k nepřipustné diskriminaci, neboť správní orgány zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhá. Takovým postupem dochází k nezákonné negativní diskriminaci českých provozovatelů motorových vozidel, neboť ti jsou hromadně postihováni za porušování § 10 odst. 3 silničního zákona ve formě přestupku dle § 125f téhož zákona, čímž dochází k nucenému omezení vlastnického práva (uložení pokuty a náhrady nákladů řízení), zatímco zahraničním provozovatelům nehrozí žádný postih. Žalobce považuje za protiústavní, pokud jsou řidiči vozů provozovaných v ČR pokutováni či je po nich požadována určená částka, zatímco řidiči jiných vozidel se mohou dopouštět porušování dopravních předpisů beztrestně.
61. Podíl vozidel provozovaných v zahraničí na porušování pravidel provozu v ČR přitom není, jak je obecně známo, nijak zanedbatelný. Správní orgán tedy zcela pomíjí skutečnost, že podle § 2 písm. b) silničního zákona je *„provozovatel vozidla vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu nebo obdobné evidenci jiného státu.“*
62. Do této evidence přitom mají správní orgány možnost přístupu zprostředkovaně prostřednictvím Ministerstva dopravy, což je jistě zbytečná administrativní zátěž,

nicméně je věcí státu, jak zajistí fungování veřejného aparátu, aby bylo v souladu s požadavky vyjádřenými v právním řádu, mezi které patří zejména zásada rovnosti.

63. Žalobce shledává rovněž porušování čl. 1 odst. 1 věty první Listiny základních práv a svobod: „Lidé jsou svobodní a rovni v důstojnosti i v právech.“ Vymáháním určené částky a případným stíháním pro přestupek či dokonce uložení sankce a vyslovením viny nepochybně dochází k zásahům do práv a oprávněných zájmů dotčené osoby. Je proto nasnadě, že správní orgán nemůže z důvodů neuvedených v zákoně některé osoby nestíhat nebo po nich nepožadovat určenou částku, neboť by tím nebyla zachována rovnost v právech. O důležitosti tohoto pravidla svědčí již to, že se jedná o první pravidlo v Listině uvedené. Dále je vyjádřeno na ústavní úrovni též např. v Preambuli Ústavy ČR, která označila ČR jako vlast rovnoprávných, svobodných občanů.
64. Dále žalobce zastává názor, že pokud správní orgán systematicky určité osoby nestíhá, není ústavně konformní, aby byly ostatní osoby, které se měly dopustit téhož nebo podobného protiprávního jednání, sankcionovány nebo vůbec stíhány. Jednalo by se o nepřipustnou libovůli, která nemá v zákoně žádnou oporu. Správní orgán má naopak povinnost stíhat všechny přestupky, o kterých se dozví a pokud určité přestupky účelově nestíhá, není spravedlivé, aby byly ostatní osoby stíhány.
65. Připomněl též, že dochází k porušování čl. 37 odst. 1 Listiny.

Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

66. Žalobce a jeho právní zástupce dále kontinuálně zastávají názor, že dřívější úprava účinná do dne 30. června 2017, tj. ust. § 39 odst. 3 písm. d) a e) Směrnice č. 39/2011, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, neměla oporu v zákonech a ústavních zákonech, tedy, že pokud si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména a příjmení, včetně sídla, vyvěšována na webu Nejvyššího správního soudu v souvislosti s konkrétními kauzami. Obdobně nepovažuje žalobce a ani jeho právní zástupce za dostatečně ústavně konformní novou právní úpravu, a to Směrnici č. 3/2017, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, která v ust. § 130 odst. 1 ponechává rozsah anonymizace zveřejňovaného rozhodnutí na závěrečný referát soudce, respektive úvahu soudce bez dostatečně vymezených kritérií a bez zákonné opory pro tuto činnost soudce mající patrně mít charakter výkonu soudcovské činnosti.
67. Právnímu zástupci se jedná o to, aby za situace, že vystupuje v roce 2017 ve stovkách případů před soudy pro věci správního soudnictví, a účastní se osobně jednání zakončenými soudními rozhodnutími, aby z jednoho webu Nejvyššího správního soudu spravovaného veřejnou mocí nebylo dohledatelné, kdy a kde advokát v roce 2017 byl, tj., časový pracovní program advokáta, neboť pokud nejsou rozhodnutí krajských soudů a Nejvyššího správního soudu plně anonymizována, lze z webu Nejvyššího správního soudu dohledat ze strany

veřejnosti a orgánů veřejné moci kdy tj. jakého data a kde tj. v jakém městě u kterého soudu pro věci správního soudnictví advokát vlastně byl, přičemž takovýto časový přehled pohybu advokáta po české republice je věci soukromou, která by neměla být zveřejňována.

68. Navrhoval proto, aby rozhodnutí žalovaného ze dne 5.12.2017, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23.3.2016 byla zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Požadoval také, aby soud zavázal žalovaného nahradit žalobci vzniklé mu náklady řízení.
69. **V písemném vyjádření** k žalobě žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Je toho názoru, že on, jakož i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovaly zcela v souladu s platnou právní úpravou.
70. Žalobce podal blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a všechny námitky, které nyní uvádí v žalobě, mohl uplatnit již v rámci odvolání. Pokud tuto skutečnost nenamítal v průběhu řízení, správní orgán vycházel pouze ze spisového materiálu. V rozsudku ze dne 23.4.2015, č.j. 2 As 215/2014-43, NSS uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry jsou podle názoru žalovaného plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce sice podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v tomto odvolání však nebyla tato námitka uvedena. Žalobce mohl námitku, kterou nyní předkládá v žalobě, uplatnit již v řízení o odvolání, což však neučinil. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním řízení platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. S ohledem na shora uvedený právní názor, že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před soudem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu jakkoli pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Právě z důvodu účelového uplatnění námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav až v řízení před soudem již Krajský soud v

Brně v obdobných řízeních (sp. zn. 22 A 42/2014 a 22 A 49/2014) žalobu zamítl. Žalovaný na rozsudky v uvedených věcech pro stručnost odkázal.

71. Žalovaný plně respektuje čl. 40 odst. 2 LZPS, který stanoví, že pozdější zákon se použije vždy, pokud to bude pro pachatele příznivější, což také dostatečně odůvodnil na str. 3. svého rozhodnutí. Novou právní úpravu týkající se zániku odpovědnosti obsaženou v zákoně o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich lze rozdělit do dvou skupin:
72. §112 odst. 2 tohoto zákona, který se vztahuje na přestupky (správní delikty spáchané do účinnosti tohoto zákona, tj. do 30.6.2017: „... *Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“
73. § 30 písm. a) tohoto zákona, který se vztahuje na přestupky spáchané od účinnosti tohoto zákona, tj. od 1.7.2017: „*Promlčecí doba činí 1 rok.*“
74. Vzhledem k tomu, že správní delikt (přestupek provozovatele byl spáchán před účinností zák.č. 250/2016 Sb.), spadá do první skupiny a nová právní úprava nebude pro pachatele příznivější, protože odkazuje na lhůty podle dosavadních právních předpisů.
75. K přijetí nové právní úpravy se také vyjádřil Nejvyšší správní soud, když uvedl, že vzhledem k přechodnému ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, není v případě spáchání přestupku provozovatele před účinností tohoto zákona nová právní úprava příznivější (Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.10.2017, sp.zn. 3 As 266/2016).
76. Krajský soud v Brně k tomuto uvedl, že nový přestupkový zákon na posouzení zániku odpovědnosti v nyní posuzované věci nic nemění (Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6.12.2017, sp.zn. 62 A 104/2016). Správní orgány nemají na rozdíl od soudů možnost samy iniciovat incidenční přezkum ústavní konformity. Jsou pouze vázány zákonem, který aplikují.
77. Správní orgán se zabýval splněním podmínky § 79a silničního zákona (viz rozhodnutí správního orgánu I. stupně a Schválení úseků pro měření). Stejně tak je součástí spisu ověřovací list měřidla, ze kterého vyplývá, že v době spáchání přestupku mělo toto měřidlo platné ověření. Ze spisové dokumentace také zcela jasně vyplývá, že zmíněný rychloměr je automatizovaným prostředkem bez obsluhy. Pokud by se žalobce dostavil k provedení dokazování mimo ústní jednání a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, měl možnost se s těmito dokumenty seznámit. Stejně tak se mohl žalobce prostřednictvím těchto dokumentů seznámit s tím, o jaký typ rychloměru se jedná. Námitka účastníka, že rychloměr je automatický technický systém dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je zcela nedůvodná. Ze spisové dokumentace zcela jasně vyplývá, že zmíněný rychloměr lze využívat v souladu se zněním zákona č. 361/2000 Sb., a to zejména

s ustanovením části druhé, článku II, § 79a zákona o silničním provozu. Dle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu není označení začátku a konce měření podmínkou provedení měření. Ze spisového materiálu také vyplývá, že k měření došlo v obci. Prokázání existence značek začátku a konce obce nejsou pro tuto skutečnost nijak relevantní.

78. Správní orgán I. stupně se zabýval při úvahách o materiálním znaku konkrétními okolnostmi případu. Správní orgán se však správně nezabýval materiálním znakem přestupku řidiče, jak nastiňuje žalobce, protože předmětem řízení byl správní delikt provozovatele. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS). Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda. Proto je na místě trestat i stání na chodníku ohrožující výkon práva chodců pohybovat se po chodníku, i když se zrovna v daném místě a v daný čas nemíjel dětský kočárek s invalidním vozíkem.
79. Žalovaný odmítá názor, že jeho rozhodnutí je výsledkem mechanického vyplnění vzoru, ale v případě, že zmocněnec účastníka řízení sděluje stále stejné nekontaktní osoby, které již v mnoha rozsudcích Nejvyšší správní soud označil za obstrukční taktiku (s obstrukčními postupy se lze setkat u subjektů nabízejících „pojištění proti pokutám“, kteří jako obecní zmocněnci provozovatelů vozidel sdělují jako řidiče stále se opakující jména osob zemřelých (*„Označení pana Z. jako řidiče stěžovatelčina vozidla bylo účelovou a zjevnou procesní obstrukcí, nadto je nelze za daných okolností označit jinak než jako hyenismus“*), nekontaktních (*„Účelový postup, když z rozhodovací činnosti je soudu známo, že P.K. v pozici „řidiče“ vystupuje v dalších řízeních a jedná se přitom o osobu nekontaktní, které se nedaří doručovat“*) nebo cizinců (rozsudek NSS ze dne 17.2.2016, sp.zn. 1 As 237/2015) a podává blanketní odvolání, mají rozhodnutí žalovaného skutečně dost společných prvků. Tato skutečnost však nic nemění na tom, že žalovaný přezkoumává napadená rozhodnutí v plném rozsahu a v případě pochybení napadené rozhodnutí zruší.
80. Ve výroku rozhodnutí jsou uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty. Ust. § 125e odst. 2 se týká výběru pokuty, není tedy důvod, aby bylo taktéž uvedeno ve výroku rozhodnutí.
81. Údaje o tom, zda jednání nemělo za následek dopravní nehodu, a jaký typ rychloměru byl užit, není obligatorní náležitostí výroku.
82. Výrok rozhodnutí žalovaný považuje za dostatečně určitý.

83. Správní orgán I. stupně sice ve výroku uvedl, že došlo ke spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, což dále upřesnil tím, že v daném případě tak došlo ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (nyní přestupku) dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Toto pochybení nezapříčiňuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
84. Ani další námitku nepovažuje žalovaný za zcela důvodnou, je účelová. I v případě, že by byla zpochybněna účinnost zákona č. 183/2017 Sb., k čemuž žalovaný však nevidí žádný důvod, tak by se stále jednalo o správní delikt, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
85. Povinnost stanovená v ust. § 10 odst. 3 silničního zákona není v rozporu s Ústavou (k tomu blíže rozsudek NSS ze dne 23.3.2016, č.j. 6 As 128/2015-32, ze kterého lze usuzovat o konstantním názoru Nejvyššího správního soudu o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem. I námitka označená jako diskriminace českých provozovatelů je nedůvodná. Správní orgány projednávají z moci úřední všechny přestupky, o kterých se dozví. Navíc předmětem tohoto řízení jsou pouze výše uvedené správní delikty, námitky ohledně jakýchkoliv dalších řízení jsou nedůvodné.
86. Posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí ponechává žalovaný na soudu.
87. Závěrem pak uvedl, že žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, a proto žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
88. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Co se týče správního deliktu, ve výroku rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, oddělení dopravně správních činností byl postoupen Městskou policií Židlochovice záznam o přestupku ze dne 28.9.2015. Vozidlo reg. zn. dne 28.9.2015 v 09:30 hod. na ul. Nádražní 733 v Židlochovicích neznámý pachatel nedodržel pravidla provozu na pozemních komunikacích, tím že nedodržel stanovenou povinnost dodržovat v uvedeném místě (v obci) stanovenou rychlost 50 km/hod. když mu byla v režimu automatizovaného měření rychloměrem výrobního čísla 08/0116 naměřena rychlost 62 km/hod. Správní orgán měl k dispozici ze spisu městské policie kartu vozidla, z něhož bylo zjištěno, že v době spáchání přestupku neznámým řidičem byla provozovatelem vozidla D. T., bytem Dále městská policie založila do spisu Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice ze dne 15.11.2013, z něhož bylo zjištěno, že policie schválila úseky pro měření rychlosti Městskou policií Židlochovice, mimo jiné se jednalo o schválený úsek na ul. Nádražní, silnice II/416 v celé její délce po konec obce ve směru Žabčice – oboustranně. Dále se pak ve spise nachází ověřovací list č. 130/15 silničního

radarového rychloměru AD 9T, kdy uvedeno, že výrobní čísla schválených skříní se týkají ulice Nádražní v Židlochovicích. Uvedeno, že rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze, přičemž konec platnosti ověření je 14.7.2016 (datum zkoušky 15.7.2015).

89. Soud pak uvádí, že ze záznamu o přestupku postoupeného MP Židlochovice vyplývá také, že režim měření je automatizovaný. Správní orgán I. stupně zaslal provozovateli vozidla dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k uhrazení určené částky a ke sdělení údajů totožnosti řidiče. Provozovatel ve výzvě určenou částku ve lhůtě neuhradil. Ve sdělení doručeném správnímu orgánu dne 23.10.2015 uvedeno, že řidičem vozidla byl v předmětný čas L. H. N., později doplněno, 9.11.2015, že datum jeho narození je a doručovací adresa, zaměstnanec společnosti, který přebírá poštu na adrese sídla společnosti Uvedené podání učinila společnost, která společně s podáním předložila písemnou plnou moc, na jejímž základě je oprávněna zastupovat provozovatele vozidla ve správním řízení ve výše uvedené věci. Pokud jde o uvedenou osobu řidiče, na sdělenou adresu zástupcem se nepodařilo doručit, když byl L. H. N. předvoláván k podání vysvětlení, kdy zásilka se vrátila nevyzvednuta zpět. Správní orgán se dále pokusil zjišťovat doručovací adresu uvedeného řidiče, u něhož byla sdělena doručovací adresa, když se obrátil na Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, služba cizinecké policie a odpovědi se mu dostalo, že uvedená osoba s datem narození neprochází evidencí, a nic jiného se k uvedené osobě nepodařilo zjistit.
90. Dále vyplývá ze správního spisu, že společnost, se sídlem u různých provozovatelů sděluje jako řidiče vozidel osobu L. H. N. s doručovací adresou na adrese sídla společnosti, když tato osoba si písemnosti do vlastních rukou na adrese sídla společnosti nepřebírá a vzhledem k tomu, že neprochází evidencí obyvatel, nelze uplatnit fikci doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu. Dále ze spisu vyplývá, že Městský úřad Židlochovice zjistil, že v rámci Městského úřadu Rosice se vyskytlo několik případů (uvedeny spisové značky čtyř případů, u nichž je uváděn také jako řidič vozidla L. H. N., jemuž se ani v jednom z případů nepodařilo doručit. Vždy se jedná o případy se stejným zmocněncem provozovatele vozidla, společností).
91. V tomto případě je tedy na adrese uvedené zmocněncem řidič nekontaktní, jelikož se nepodařilo doručit, vrátila se správnímu orgánu zpět zásilka jako nedoručená. Správní orgán tímto učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a 3.2.2016 věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
92. Správní orgán pak pod č.j. OSDD/68443/2015-6 vydal příkaz, jímž rozhodl tak, že D. T. je vinna, že se dopustila správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zák.č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů tím, že:

jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 28.9.2015 v 09:30 hod. v Židlochovicích na ul. Nádražní 733 blíže neustanovený řidič vozidla reg. zn., jehož je jmenovaná provozovatelem, v rozporu s ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu překročil nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/hod., kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. jel rychlostí 62 km/hod., resp. 59 km/hod. dle toleranční odchylky měření 3 km/hod., (viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii). Jednáním nezjištěného řidiče bylo porušeno ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů a vykazuje tak znaky přestupku dle ust. § 125f odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu. V daném případě došlo ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jmenovaná jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem. Povinné se ukládá dle § 125f odst. 3, ve spojení s ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1 500 Kč splatná do 30ti dnů od právní moci rozhodnutí a dále byla zavázána k povinnosti nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč, rovněž do 30ti od právní moci rozhodnutí.

93. Proti příkazu ve stanovené lhůtě zmocněnec žalobce za žalobkyni podal odpor, v němž uvedena pouze ta skutečnost, že odpor směřuje do výrokové části příkazu v plném rozsahu.
94. 17.2.2016 oznámil MěÚ Židlochovice D. T., že po podaném odporu pokračuje v řízení o správním deliktu a vyrozuměl ji o jednání, a to prostřednictvím jejího zmocněnce
95. 23.3.2016 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podala žalobkyně blanketní odvolání.
96. Žalovaný napadeným rozhodnutím přezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a rozhodl, že odvolání zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Posouzení věci krajským soudem

97. Žaloba není důvodná.
98. Krajský soud posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní, dále též „s.ř.s.“) osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

99. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
100. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
101. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami. Žalobce namítal, že odpovědnost za spáchaný delikt zanikla, správní orgány měly aplikovat ustanovení o prekluzi podle zák.č. 250/2016 Sb., podle něhož promlčecí doba činí jeden rok a hledět na skutek spáchaný dne 28.9.2015 jako na promlčený ke dni 28.9.2016.
102. Stěžejní otázkou je, zda na (nyní) přestupek provozovatele vozidla aplikovat § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky a dostát zásady použití nové, pro pachatele příznivější právní úpravy.
103. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 5.12.2017, žalobci bylo doručeno dne 5.1.2018, pravomocným se tedy stalo po účinnosti nového přestupkového zákona. Krajský soud uvádí, že ke dni 1.7.2017 nabyly účinnosti zákony č. 250/2016 Sb. (o odpovědnosti žalobců za přestupky a řízení o nich) a zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákon o některých přestupcích. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na § 125e a § 125f zákona o silničním provozu, kdy v případě ust. § 125e vypustil, mimo jiné, ustanovení týkající se lhůty pro zánik odpovědnosti pachatele a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o právnické nebo fyzické osobě a správním deliktu, ale o provozovateli vozidla a přestupku. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a možné sankce.
104. Dle § 29 písm. a) ve spojení s § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí 1 rok. Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchaní přestupku a přerušuje se mimo jiné oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným (přerušením promlčení doby počíná promlčecí doba nová). Do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení.
105. Na první pohled by se tak mohlo zdát, že je v důsledku změny právní úpravy a v duchu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod nutno aplikovat za užití zásady *analogia legis* příslušná ustanovení zákona u odpovědnosti za přestupky,

kteřá stanoví zánik odpovědnosti za přestupek po uplynutí promlčecí doby, která činí 1 rok.

106. Žalobce spáchal přestupek v době účinnosti úpravy, která stanovovala zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava účinná v době rozhodování žalovaného a krajského soudu stanoví obecnou promlčecí lhůtu pro projednání přestupku (což zahrnuje i zahájení řízení) jednoletou. V případě aplikace obecné úpravy promlčecí doby u přestupků, i přes skutečnost, že se doba přerušila oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným, a do promlčecí doby se nezapočítala doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, by v posuzované věci musel krajský soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí, neboť by došlo k zániku odpovědnosti, neboť by promlčecí doba jeden rok uplynula. Nicméně právní úprava zániku odpovědnosti za přestupky účinná od 1.7.2017 se na posuzovanou věc neaplikuje, námitka proto není důvodná.
107. V této věci totiž nemá být užita analogie ve vztahu § 29 a násl. zákona o přestupcích, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle silničního zákona. Jinak řečeno, je nutno posuzovat novější právní úpravu zániku trestnosti správního deliktu a následně přestupku provozovatele vozidla pouze v rámci zákona o silničním provozu.
108. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2.10.2017 k tomu uvedl, že „*není ani z věcných důvodů namístě, aby pachatel tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiální povahu [...] [p]oužití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je představa nepřijatelná.* Byť se v nyní v posuzované věci krajský soud, na rozdíl od Nejvyššího správního soudu v citovaném rozhodnutí, nezabývá otázkou přestupku fyzické osoby, lze citovaný závěr Nejvyššího správního soudu vztáhnout také na případ, kdy nová právní úprava neobsahuje explicitně vymezenou lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla, jak je tomu v nyní projednávané věci.
109. Navíc zák.č. 250/2016 Sb. v přechodných ustanoveních v § 112 odst. 2, mimo jiné, uvádí, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
110. Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější, neboť doba, po kterou lze čin stíhat nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy, se § 125f odst. 3

zákona o silničním provozu ve znění účinném 30.6.2017, uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a související zákonů v účinnost. K zániku odpovědnosti žalobce proto nedošlo, neboť řízení bylo zahájeno ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se správní orgán o spáchání tehdy správního deliktu dozvěděl (30.9.2015).

111. Pokud jde o další žalobní námitku, a to nedostatek důvodů a měření rychlosti, ani tato námitka důvodná není. Z důkazů založených ve správním spise jednoznačně vyplývá, že porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku, což je zřejmé z Oznámení o přestupku Městskou policií Židlochovice, včetně přiložené výstupní fotografie z měřícího zařízení, kdy je jednoznačné, že přestupku se dopustil nezjištěný řidič, když provozovatelem vozidla je žalobkyně (toto zjištění vyplynulo z karty vozidla). V tomto směru ani opak nebyl žalobkyní namítán. Došlo k překročení povolené rychlosti v daném místě, v obci, kde stanovená rychlost je 50 km/hod., naměřená rychlost 62 km/hod., po odečtu možné odchylky ± 3 km, naměřená rychlost je 59 km/hod.
112. Ze správního spisu pak bylo také jednoznačně zjištěno, že městská policie měření prováděla v souladu s § 79a silničního zákona, v místě, které bylo k měření určeno Policií ČR na ulici Nádražní, tedy v obci, měření rychlosti bylo provedeno ověřovacím rychloměrem (viz ověřovací list založený ve spise a ze silničního zákona nevyplývá, že měřený úsek by musel být označen dopravní značkou, z níž by vyplynulo, že v uvedeném úseku je povoleno měření. Soud uvádí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani napadené rozhodnutí žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Výrok prvoinstančního rozhodnutí je dostatečným způsobem vymezen, vymezuje tedy, o jaké porušení povinnosti řidiče žalobkyní provozovaného vozidla se v dané věci jednalo, bylo dostatečně specifikováno, v čem konkrétně spočívalo protiprávní jednání provozovatele vozidla ve smyslu ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, tedy bylo jasně stanoveno, které povinnosti nezajistil. Prvoinstanční rozhodnutí je rozhodnutí o správním deliktu žalobce jako provozovatele vozidla, nikoliv rozhodnutím o přestupku, kterého by se sám jako řidič dopustil. Z tohoto důvodu správní orgán své odůvodnění koncentruje směrem k naplnění podmínek objektivní odpovědnosti provozovatele ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu, nikoliv prokazováním zavinění žalobce za spáchání přestupku. Objektivní odpovědnost se nevyžaduje. Dle názoru krajského soudu prvoinstanční rozhodnutí splňuje náležitosti, které na písemné vyhotovení rozhodnutí správních orgánů klade správní řád a spáchaný přestupek, který je východiskem pro následnou objektivní odpovědnost žalobce jako provozovatele vozidla, byl popsán dostatečně určitým způsobem tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným přestupkem. Je určen místem, časem, způsobem spáchání, jakož i právní kvalifikací a soud neshledává na takové identifikaci ničeno, co by navazující rozhodnutí žalovaného mělo činit nesrozumitelným nebo nepřezkoumatelným. Podle § 10 odst. 3 silničního zákona provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem a je věcí provozovatele vozidla, jakým způsobem řidiče

vozidla poučí o dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích.

113. V žádném případě se soud neztotožňuje s tím, že by se jednalo o rozhodnutí šablonovité, kdy by se správní orgán řádně se zjištěným skutkovým stavem nevypořádal a věc správně právně neposoudil. Soud na tomto místě uvádí, že touto konkrétní individuální věcí se správní orgán řádně zabýval a posoudil ji, dále pak uvádí, že jednoznačně za správní delikt dle silničního zákona neodpovídá provozovatel pouze ve dvou případech, které jsou uvedeny v ust. § 125f odst. 5 písm. a) nebo b). Ani jedna z těchto podmínek však v případě žalobce nebyla splněna. Porušení pravidel silničního provozu v daném případě nemělo za následek dopravní nehodu. Je to zcela zřejmé, neboť to vyplývá z přiloženého spisu městské policie. To, že v důsledku překročení rychlosti nedošlo k dopravní nehodě, netvrdí ani samotný žalobce.
114. Další žalobní námitka, týkající se vady výroku, rovněž důvodná není. Co se týče námitky absence řádného popisu skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, poukazuje krajský soud na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15.1.2002, č.j. 2 As 34/2006-73 v němž Nejvyšší správní soud uvedl v první „právní větě“ že, *„rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, by nemohly být zaměněny s jiným“*. Z výrokové části prvostupňového rozhodnutí je patrný popis uvedeného místa, dne, času a způsobu spáchání (překročení nejvyšší dovolené rychlosti, nezajistil dodržování povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích). Z výroku prvostupňového rozhodnutí je patrné, že bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou podrobně uvedeny důvody rozhodnutí, tedy odůvodnění na výrok navazuje. Ust. § 125e odst. 2 není ve výroku uveden, ten se však týká výběru pokuty a není proto potřeba, aby toto bylo uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Soud souhlasí také s tím, že údaj o tom, že jednání nemělo za následek dopravní nehodu a jakého typu byl rychloměr, jímž byla rychlost měřena, nejsou obligatorní náležitosti výroku. Soud tedy výrok rozhodnutí považuje za dostatečně určitý, proto námitku důvodnou neshledává.
115. Žalobce v další části žaloby zpochybňuje otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dnem 13.7.2017. Pokud by v mezidobí od 1.7.2017 do 13.7.2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud hledal tuto námitku nedůvodnou.

116. Zák.č. 250/2017 Sb., stejně jako zák.č. 183/2017 Sb., nabyl účinnosti dnem 1.7.2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zák.č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28.6.2017, legisvakační lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnosti stanovena shodně jako účinnost zák.č. 250/2016 Sb. a zák.č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zák.č. 250/2016 Sb.“). Ust. § 3 odst. 3 zák.č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákona o Sbírce zákonů) sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti 15. dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zák.č. 183/2017 Sb. splněna. Není na soudu, aby zkoumal, zda důvody, pro které zákonodárce stanovil dřívější počátek účinnosti uvedeného zákona byly ve smyslu § 3 odst. 3 zák.č. 309/1999 Sb. skutečně dány. K této otázce se shodně vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.4.2018, č.j. 8 As 201/2017-39. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2.10.2017, č.j. 3 As 266/2016-28, či ze dne 22.11.2017, č.j. 1 As 305/2017-32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zák.č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1.7.2017. Lze tedy uzavřít, že odpovědnost za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, ve znění do 30.6.2017, byla koncipována jako objektivní, a rovněž k přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu není s účinností od 1.7.2017 dle § 125f odst. 3 uvedeného zákona vyžadováno zavinění. Pozdější právní úprava tak nebyla pro žalobce příznivější, a to ostatně nejen v otázce zavinění, ale v žádném směru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.11.2017, č.j. 1 As 305/2017-32). Z tohoto pohledu jsou proto žalobce zmiňované okolnosti, týkající se předání vozidla řidiči, který se s vozidlem měl dopustit přestupkového jednání, při posouzení odpovědnosti za porušení povinnosti ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nerozhodné.
117. K této námitce krajský soud uzavírá, že zák.č. 250/2016 Sb., zák.č. 251/2016 Sb. i zák.č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti dne 1.7.2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
118. V této souvislosti s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce je zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel.
119. K další žalobní námitce, týkající se povinnosti stanovení v § 10 odst. 3 silničního zákona, kdy uvádí, že je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy pak soud uvádí následující.

120. V předchozích rozhodnutích krajský soud odkazoval obsáhle k této námitce na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6As 73/2016-40 a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesouhlas napadených rozhodnutí s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými námitkami s tím, že nezbyvá než konstatovat, že ani tato námitka důvodná není.
121. Další žalobní námitka se týkala diskriminace českých provozovatelů vozidel oproti provozovatelům vozidel ze zahraničí.
122. Soud se s touto žalobní námitkou neztotožňuje, tuto žalobní námitku žalobce naprosto ničím nedoložil a soud tedy uvěřil tvrzení žalovaného, o němž nemá nejmenší pochybnosti, že správní orgány projednávají přestupky či správní delikty všech řidičů či provozovatelů motorových vozidel, o nichž se dozví. Není důvod, aby postupovaly tak, že budou trestat pouze české řidiče či provozovatele. Tato námitka tedy rovněž není důvodná.
123. K anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a

příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočníků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

124. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.
125. Krajský soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
126. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. listopadu 2018

JUDr. Jana Kubenová v. r.
samosoudkyně